

Decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 26 sierpnia 2004 r. umarzająca postępowanie dotyczące umieszczenia danych osobowych w systemie Międzybankowej Informacji Gospodarczej – Bankowy Rejestr, prowadzonym przez Związek Banków Polskich.

Warszawa, dnia 26 sierpnia 2004 r.

GI-DEC-DS-181/04

DECYZJA

Na podstawie art. 105 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego oraz art. 12 pkt 2 i art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. 2002 r. Nr 101 poz. 926 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana X, dotyczącej umieszczenia w systemie Międzybankowej Informacji Gospodarczej – Bankowy Rejestr, prowadzonym przez Związek Banków Polskich z siedzibą w Warszawie (..) , jego danych osobowych przez Bank .

postępowanie umarzam.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana X, zwanego dalej także Skarżącym, dotycząca umieszczenia w systemie Międzybankowej Informacji Gospodarczej – Bankowy Rejestr, prowadzonym przez Związek Banków Polskich z siedzibą w Warszawie przy ul. (...), zwany dalej ZBP, jego danych osobowych przez Bank zwany dalej Bankiem w związku z dokonaniem przez Pana X, w imieniu przedsiębiorstwa zwanego dalej Spółką, czynności powodującej zaciągnięcie zobowiązania wobec ww. Banku.

W toku postępowania administracyjnego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, co następuje:

1. Skarżący pozostawał w okresie od 17 września 1999 r. do 5 kwietnia 2000 r. członkiem zarządu Spółki.
2. W dniu 20 października 1999 r. zarząd Spółki dokonał czynności powodujących zaciągnięcie zobowiązania wobec Banku.

3. W dniu 4 grudnia 2001 r. Bank umieścił dane osobowe Skarżącego (obejmujące imię i nazwisko, serię i numer dokumentu tożsamości, numer PESEL) w systemie Międzybankowej Informacji Gospodarczej – Rejestr Bankowy, prowadzonym przez ZBP. Kryterium zgłoszenia przez Bank Spółki do Rejestru Bankowego było nieuregulowanie przez Spółkę przez trzy kolejne miesiące (wrzesień, październik, listopad 2001 r.) płatności z tytułu kapitału kredytu. Bank oświadczył, iż dane osobowe Skarżącego umieścił w Bankowym Rejestrze „nie jako dłużnika”, lecz ze względu na fakt, iż Skarżący był członkiem zarządu Spółki, który – działając w imieniu Spółki – zaciągnął zobowiązanie wobec Banku.
4. W dniu 10 maja 2004 r. Bank, w porozumieniu z ZBP, usunął z Bankowego Rejestru numer PESEL i numer dokumentu tożsamości Skarżącego, przy czym Bank wyjaśnił, iż w trakcie przekazywania danych osobowych Skarżącego do Bankowego Rejestru nastąpiło błędne ujęcie ww. danych. Stąd też Bank nakazał usunięcie ZBP danych o numerze dowodu tożsamości oraz o numerze PESEL, pozostawiając imię i nazwisko Skarżącego.
5. W dniu 29 czerwca 2004 r. Skarżący złożył do akt oświadczenie o treści: „W związku z zawarciem umowy z BISE S.A., określającym sposób polubownego rozwiązywania zaistniałych nieprawidłowości w przetwarzaniu moich [Skarżącego] danych osobowych przez bank, wycofuję złożoną przeze mnie skargę z dnia 20. 05. 2004 r. do GODO”.
6. W związku z powyższym oświadczeniem, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych poinformował Bank (pismo z dnia 8 lipca 2004 r., znak: GI-DS-430/445/04/3053) oraz ZBP (pismo z dnia 8 lipca 2004 r., znak: GI-DS-430/445/04/3054) o treści art. 105 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2000 r. Nr 98 poz. 1071 ze zm.), zwanej dalej kpa, oraz, celem ustalenia, czy zachodzą określone w nim przesłanki, wystąpił z zapytaniem, czy Bank oraz ZBP sprzeciwiają się umorzeniu postępowania. O powyższej okoliczności został także poinformowany pismem z dnia 8 lipca 2004 r. (znak: GI-DS-430/445/04/3052) PanX.
7. Bank, pismem z dnia 19 lipca 2004 r. (znak: BOS/168/04) oraz ZBP, pismem z dnia 19 lipca 2004 r. (znak: JB/240/1895/2004), poinformowały Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, iż nie sprzeciwiają się umorzeniu postępowania w sprawie przetwarzania danych osobowych Pana X.

W związku z powyższym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Stosownie do art. 105 § 1 kpa, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Zgodnie z art. 105 § 2 kpa, organ administracji publicznej może umorzyć postępowanie, jeżeli wystąpi o to strona, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte, a nie sprzeciwiają się temu inne strony oraz gdy nie jest to sprzeczne z interesem społecznym.

W przedmiotowej sprawie strona, na żądanie której postępowanie zostało wszczęte – Pan X – wystąpiła o umorzenie postępowania. Pozostałe strony postępowania – Bank oraz Związek Banków Polskich – złożyły do akt oświadczenia, z których wynika, iż nie sprzeciwiają się umorzeniu postępowania. Nie zachodzi także przesłanka sprzeczności z interesem społecznym, która uniemożliwia wydanie decyzji o umorzeniu postępowania. W doktrynie wskazuje się, iż „Umorzenie postępowania na mocy art. 105 § 2 kpa nie różni się w skutkach prawnych od umorzenia obligatoryjnego na podstawie art. 105 § 1 kpa, albowiem w obu przypadkach ma miejsce bezprzedmiotowość postępowania. Z tym tylko zastrzeżeniem, że przepis art. 105 § 1 odnosi się do przypadków zobiektywizowanych, natomiast przepis § 2 odnosi się do sytuacji, w której strona postępowania odstępuje od żądania rozstrzygnięcia decyzją o istocie sprawy, dotyczącej jej interesu prawnego lub obowiązku. Nie oznacza to, że ten interes prawny lub obowiązek przestaje istnieć, ale dla strony traci doniosłość prawną rozstrzygnięcie o nich w decyzji administracyjnej, a więc jest to bezprzedmiotowość względna, bo odnoszona do treści żądania strony, które było podstawą wszczęcia postępowania” (B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*,. Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2000, s. 430-431). Podobne stanowisko zajął także Naczelny Sąd Administracyjny w swoim wyroku z dnia 11 marca 1997 r. (I S.A./Po 1281/96), w którym stwierdził: „Cofnięcie żądania wszczęcia postępowania jest równoznaczne z wystąpieniem o umorzenie tego postępowania. Oznacza ono bowiem, że strona nie jest już zainteresowana merytorycznym rozpoznaniem sprawy.”

Konkludując, w świetle powyższego należy stwierdzić, iż przesłanki określone w art. 105 § 2 kpa zostały spełnione i uzasadnione jest zastosowanie tego przepisu.

Mając powyższe na uwadze, w tym stanie prawnym i faktycznym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak we wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14

dni od daty jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).